

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.845 van 20 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van zijn advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 7 mei 2006 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 mei 2006.
2. Op 16 mei 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 17 mei 2006. Hij werd gehoord op 5 juli 2006.
3. Op 11 juli 2006 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 7 augustus 2006. Hij werd gehoord ten gronde op 6 december 2007.

4. Op 25 juni 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 juni 2008 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Nabatiye en de Libanese nationaliteit te bezitten. U was niet politiek actief. In januari 2006 kreeg u van uw vriend, (M. A. A.), het voorstel om het kantoor van de beweging Hezbollah in Saida (Abra) in het oog te houden. U ging akkoord aangezien u vier keer meer zou verdienen met deze opdracht dan wat het geval was in de kledingszaak waar u tot dan toe werkte. Tijdens de eerste twee weken van uw werk observeerde u dagelijks de zetel van de Hezbollah-beweging in Abra. Vervolgens kreeg u de opdracht van (M.) om wagens te volgen die met jongelingen vanuit dit kantoor vertrokken. U kwam zo te weten dat deze wagens elke vrijdag jongelui vervoerden naar het militaire trainingskamp in de streek Iklim at-Tuffah. Ook kwam u te weten dat de wagens die de jongelui afzetten aan het kantoor van Abra doorreden naar het vluchtelingenkamp Ayn el-Helwé. U kreeg van (M.) de opdracht het militaire trainingskamp goed in de gaten te houden. Op vrijdag 7 april 2006 werd u tijdens uw observatiewerk verrast door een aantal personen. U kreeg een slag op het achterhoofd. Toen u terug bij bewustzijn kwam, bevond u zich in een gebouw, u vermoedt dat het gebouw in het militair kamp zelf was. U werd gevraagd waarom u de omgeving in het oog hield. Tot maandag 10 april 2006 werd u vastgehouden in hetzelfde gebouw. U werd dan in een koffer van een wagen weggevoerd. Men had u verteld dat u naar het kantoor van de raad van de Hezbollah zou gebracht worden. Dit betekende dat u mishandeld zou worden. U wist dat dit kantoor in Beiroet gelegen was. Onderweg, telkens de wagen trager reed, maakte u lawaai opdat iemand zou horen dat u in de koffer opgesloten was. Aan de controlepost aan de rivier al-Nahr al-Awali werd u opgemerkt door het Libanees leger. U werd uit de koffer gehaald en naar hun kantoor aan de controlepost gebracht. Op dat moment zag u de mogelijkheid om te vluchten. U nam een bus tot Beiroet, en daar contacteerde u (M.). (M.) wist dat uw leven in gevaar was en hij hielp u uit het land te vluchten. Ongeveer een week voor uw vertrek uit Libanon nam (M.) contact op met uw familie. Hij had twee documenten voor u bij: een arrestatiebevel en uw uittreksel uit het bevolkingsregister. U verliet Libanon op 5 mei 2006. Via Cyprus nam u het vliegtuig naar Nederland. Volgens uw verklaringen kwam u op 7 mei 2006 aan in België, waar u een dag later asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na de beide gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS) op 5 juli 2006 (CGVS 1) en 6 december 2007 (CGVS 2) dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen naar voren brengt om te spreken van een ernstige, systematische en persoonlijke vervolging volgens de criteria bepaald bij art. 1, par. A, lid 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo heeft u in de loop van uw asielprocedure ongerijmde verklaringen afgelegd, waardoor de geloofwaardigheid van uw beweringen en de oprechtheid van uw asielfrelaas worden ondermijnd. Vooreerst verklaarde u op het CGVS 1 dat u na uw vlucht van de Hezbollah en de Libanese autoriteiten bij (M.) in zijn huis in Jouni verbleef en dat (M.) geen huis had in Beiroet (zie gehoorverslag CGVS1, p. 3), dit in tegenstelling tot uw verklaringen op het CGVS 2 dat u tot uw vlucht uit Libanon nog in het huis van (M.) te Beiroet verbleef (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 6).

Voorts verklaart u op het CGVS 1 dat u door drie Hezbollah-leden met de auto naar Beiroet werd gebracht en dat u vier soldaten en een officier aan de controlepost zag (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 6), terwijl u op het CGVS 2 verklaart dat u door twee Hezbollah-leden meegenomen was en dat u vijf soldaten en een officier aan de controlepost zag (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 4).

Ook verklaart u op het CGVS 1 **dat de leden van Hezbollah de kopie van de militaire kaart die u bij u had in beslag hadden genomen** (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 7), terwijl u op het CGVS 2 verklaart dat de leden van Hezbollah naar documenten vroegen maar **dat u die dag geen documenten bij zich had** (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 5).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat iemand, in zulk een slechte toestand omwille van de vele slagen u toegebracht door de Hezbollah en door het weinige eten (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 6) en net na een uur à anderhalf uur gehandboeid en geblinddoekt opgesloten geweest te zijn in een autokoffer (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 6) – u moest dus even wennen aan het licht, **er toch in slaagde vier of vijf soldaten, een officier en twee of drie Hezbollah-leden aan de controlepost achter zich te laten, en zelfs van een brug drie à vier meter hoog – of twee meter hoog volgens uw verklaringen op het CGVS 2 – te springen, en van deze gewapende personen weg te vluchten tot in Beiroet** (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 4).

Wat vervolgens uw vluchtroute betreft, verklaart u dat u met een vals paspoort reisde (zie gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, punt 40 reisroute, en CGVS 2, p. 2). **U verklaart, naast het feit dat u denkt dat de naam René in het paspoort vermeld stond en dat “France” op het paspoort stond, echter niet te weten welke gegevens het valse paspoort bevatte** (zie gehoorverslag DVZ, punt 40 reisroute, CGVS 1, pp. 3 en 4 en CGVS 2, p. 2). Aangezien er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dus de mogelijkheid bestaat om er meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent reisdocumenten en identiteit is het zeer onwaarschijnlijk dat u door de smokkelaar niet beter zou zijn voorbereid met betrekking tot de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt. Voorts dient nog aangestipt dat u voor DVZ verklaarde dat de smokkelaar u **tot in België bracht** (zie gehoorverslag DVZ, p. 12), terwijl u op het CGVS 1 verklaart dat de smokkelaar u **tot in Nederland bracht** en dat u op eigen initiatief de trein nam die in België aankwam (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 3).

Tenslotte verliet u Libanon na de start van het conflict met Israël, gestart op 12 juli 2006. Het CGVS concludeert dat er in uw land van herkomst duidelijk geen reëel risico bestaat van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In de periode van 12 juli 2006 tot 14 augustus 2006 was er in Libanon een internationaal gewapend conflict aan de gang waarbij er voor burgers een reëel risico bestond slachtoffer te worden van veralgemeend geweld. Intussen is de situatie grondig gewijzigd. Op dit ogenblik is de situatie in Libanon niet langer van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend geweld bestaat en omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, werd bij het administratieve dossier gevoegd

De printkopie van het arrestatiebevel en de faxkopie van uw veroordeling die u naar voren brengt hebben op zich onvoldoende bewijswaarde en zijn gezien bovenstaande verklaringen onvoldoende om uw asielrelaas in positieve zin om te buigen. Bovendien is het merkwaardig dat in de faxkopie van de veroordeling die u neerlegt genoteerd wordt dat u “gearresteerd werd bij verstek” (zie vertaling). Dit is een juridisch incorrecte term. Ook is het merkwaardig dat het arrestatiebevel dat u neerlegt een printafdruk is, zowel wat betreft het formulier waarop met pen werd geschreven, als wat de stempel betreft (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 4), en dus geen authentiek document, terwijl u verklaart dat u dit document bij u had bij uw aankomst in België, nadat u het in Libanon via Michel verkreeg. Het krantenartikel door u neergelegd, met betrekking tot leden van al-Jihad al-Islami die gearresteerd zijn, verandert ook niets aan bovenstaande observaties gezien uit uw verklaringen blijkt dat u zelf niet eens weet wat het echte belang van dit artikel is met betrekking tot u (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 2). Het door u neergelegde extract van het bevolkingsregister en de door u neergelegde militaire kaart tenslotte, hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Ten gronde.

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij niet kan instemmen met de beslissing van het Commissariaat-generaal en stelt hij dat het administratief dossier geen enkel concreet element bevat om te besluiten dat in zijn hoofde geen enkele vervolgingsvrees bestaat en zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, aangezien hij vreest voor zijn leven. Verzoeker herhaalt dat hij het slachtoffer is van militanten van Hezbollah én van de Libanese autoriteiten en stelt dat hij geen enkele bescherming van de Libanese autoriteiten kan eisen en dus in geen geval kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verder stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing de indruk wekt dat er geen rekening werd gehouden met zijn verschillende verklaringen. Tot slot haalt verzoeker aan dat de beschouwingen van de Commissaris-generaal vrij paradoxaal zijn aangezien bepaalde bronnen die door hem worden gebruikt aantonen dat personen die door de Hezbollah als verraders worden beschouwd niet kunnen terugkeren naar Libanon.
2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De Commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Aangezien verzoeker de beoordeling door de Commissaris-generaal van de aangehaalde feiten betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
3. Uit het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de bevindingen van de Commissaris-generaal ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Hij beperkt zich hoofdzakelijk tot het louter herhalen van zijn asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren van

de vaststellingen van de Commissaris-generaal, doch dit volstaat niet om de terechte motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat te concretiseren met welke verklaringen of elementen uit het dossier de Commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden.

4. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Gelet op de vaststellingen van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier en op geen enkele wijze worden verklaard of weerlegd, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.
5. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat volgens de internationale inlichtingen de situatie in heel Libanon geen terugkeer toelaat en stelt hij dat de Commissaris-generaal geen enkele overtuigende bron levert waaruit kan worden besloten dat het risico in geval van terugkeer eventueel en niet reëel is.
6. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken. Om deze reden volstaat een verwijzing naar de algemene situatie in Libanon niet bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming.

Overigens blijkt uit de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument RL2008-015w van 26 mei 2008) dat in Libanon geen sprake meer is van een aan de gang zijnd internationaal gewapend conflict sinds het einde van het gewapend conflict tussen de staat Israël en de gewapende organisatie Hezbollah dat een einde nam op 14 augustus 2006. Uit dezelfde informatie blijkt verder dat na de beëindiging van het intern gewapend conflict dat van 20 mei 2007 tot 2 september 2007 werd gestreden tussen het Libanese leger en de gewapende islamitische Fatah al-Islam groepering in het Palestijns vluchtelingenkamp Nahr al-Bârid en de ondertekening van het Doha-akkoord op 21 mei 2008 waarmee een einde werd gemaakt aan het zes dagen durende gewapend geweld in mei 2008, in Libanon thans evenmin sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die deze overwegingen weerlegt en hij voegt verder niets toe waaruit duidelijk en concreet een reëel risico op ernstige schade blijkt.

Hij toont bijgevolg niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

7. De Raad concludeert dat de bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 november 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.